

‘DIT IS MIJN ZUSSIE EN DIT MIJN HUIS’

Marijke Kolk doet wekelijks verslag van haar belevenissen als weekendpleegmoeder. Voor het eerst komt haar pleegmeisje zonder haar grote broer logeren.

We zitten aan tafel met onze pleegzorgmedewerkster Bea en praten over de nieuwe situatie. Joeri die sinds kort op zaterdag aan freerunning doet, moeder Cindy die ons heeft geappt dat Felicity best alleen wil komen... Bea begrijpt hoe we erover denken en zegt: „Ik ben er niet blij mee dat jullie en ik nogal voor het blok worden gezet, maar ik ben het met jullie eens: misschien is het een goed moment om te stoppen met Joeri, zeker nu hij na de zomer naar de middelbare school gaat.”

Wij zeggen dat we het belangrijk vinden dat Joeri zich niet afgewezen voelt en dat we hem willen laten weten dat hij altijd welkom is, bijvoorbeeld in de vakanties, als er geen lessen freerunning worden gegeven. Verder hebben we nog veel vragen: hoe gaat het nu eigenlijk met Joeri? Is hij er iets mee opgeschoten, met de weekenden bij ons? Wat heeft het voor hem betekend?

Ook lucht ik mijn hart over het feit dat we het afgelopen halfjaar weinig begeleiding hebben gehad vanuit de pleeg-

Als de bel gaat, is Fé als eerste bij de deur. ‘Hallo, ik ben Felicity, hoe heten jullie?’



FOTO SHODY CAREMAN

zorginstantie. Ja, ik weet dat dit alles te maken had met een grote reorganisatie, maar toch.

Bea knikt, belooft dat we vanaf nu goede begeleiding zullen krijgen, dat zij ons vaste aanspreekpunt blijft en stelt voor op korte termijn twee afspraken in te plannen. Eentje met ons en moeder Cindy, over de ervaringen van Joeri en om te kijken hoe we nu verder gaan. En eentje alleen met ons, om doelen vast te stellen met betrekking tot de opvang van Felicity. En komend weekend komt Fé dan dus alleen.

De volgende dag haal ik haar op. Ze vliegt me om de nek en heeft duidelijk zin

in het weekend, ook zonder haar grote broer. Fé is gelukkig niet verlegen en behoorlijk gericht op andere mensen, dus ze zal zich niet snel alleen voelen. Denken we. Dat er 's avonds goede vrienden van ons komen eten, vindt ze bijvoorbeeld geweldig. Samen dekken we de tafel, er worden in de tuin bloemetjes geplukt om bij de kaarsjes op een schaal te leggen. „Ik doe de glazen ook wel!” zegt ze en in no time ziet de tafel er feestelijk uit.

Als de bel gaat, is Fé als eerste bij de deur. „Hallo, ik ben Felicity, hoe heten jullie?” Ze wil graag in het midden van de tafel zitten. Zo kan ze met iedereen praten en vol trots laten zien welke tanden al uit haar mond zijn en welke loszitten.

Als Erik de volgende dag in het speeltuintje aan het einde van onze straat vraagt of ze haar broer mist, zegt ze vol overtuiging: „Nee joh.” En als ze even later de huiskamer binnenloopt, waar Evelien op de bank zit te lezen, roept ze: „Dit is mijn zussie en dit is mijn huis!” Ze strekt haar arm, eerst naar voren en dan naar de zijkant. Ze straalt van oor tot oor. ■